

Jaume Curbet a Isla Negra, davant de la casa de Neruda.

Postals d'un gironí errant des del sud i el centre d'Amèrica

JAUME CURBET I HEREU

*Aeroport d'Ezeiza, Buenos Aires,
gener 26*

T'escric telegràficament. Entre un vol i un altre, només la postal em permet mantenir alguna mena de contacte. No sé si tot el viatge resultarà tan compulsiu com fins ara, però molt em temo que la postal ja ha començat a erigir-se en el gènere literari més apropiat per a un gironí errant, gairebé nòmada. Buenos Aires és, per ara, una presència només intuïda. El contacte amb la ciutat haurà de quedar per a una ocasió millor. Ara m'espera la Cordillera, l'Aconcagua, els Andes de Xile, el Pacífic...

Santiago de Chile, 28

Santiago apareix, gairebé de sobte, darrera la muralla imponent de la Cordillera. A vol d'ocell —en el meu cas d'ocell tecnològic— no queda temps, com qui diu, per a refer-se de la impressió de l'Aconcagua que ja comencen a distingir-se nítidament els primers teulats de Xile.

Sortint de Pudahuel —l'aeroport que els militars s'entesten a dir-ne "Arturo Merino Benítez"— hi ha un rètol increïble: "Chile avanza en orden y paz. Cigarrillos Viceroy". A ben pocs metres, en un camí que voreja l'aeroport internacional, m'ensenyen el lloc exacte en el qual, el dia 30 de març del 1985, aparegueren els cadàvers degollats de tres

persones que el dia abans havien estat segrestades, en una operació terrorífica i a plena llum del dia, per efectius dels "Carabineros". He arribat, no hi ha dubte, a Xile.

Santiago, 29

Resulta fàcil orientar-se a Santiago, perquè des de qualsevol punt es veu la Cordillera, la qual indica l'Orient. Les llargues caminades pels barris de Providencia, Las Condes, La Reina o Bellavista i tot al llarg de la Costanera que ressegueix el pas del Mapocho per la ciutat, tenen sempre el punt de referència de les puntes del Manquehue, el San Cristóbal, el Ventisquero de la Paloma o de La Parva.

La Cordillera constitueix, més enllà de les limitacions visuals imposades per l'smog, l'horitzó inevitable de les pors i les esperances que caracteritzen la vida quotidiana dels santiaguinos.

Santiago, 29

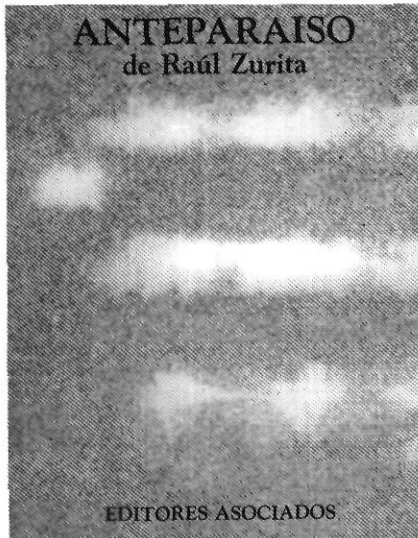
Raúl Zurita és, d'alguna forma, el poeta que ha vingut a omplir —si això fos possible— el buit que Neruda va deixar en la poesia xilena. A la primera visita a la "Librería Universitaria", hi he trobat encara un exemplar del seu magnífic "Anteparaiso". Hi ha dos temes que catalitzen la passió poètica de Zurita: les platges de Xile ("Véanlas mecidas bajo el viento:/ Chile entero resurgía como una/ línea de pasto en el horizonte") i la Cordillera ("Detrás de la cordillera de los Andes empujándose unas/ contra otras igual que murallones que de puro miedo/ se cerraran: Tenemos miedo se decían las montañas/ de la locura detrás de la cordillera acercándose").

Santiago, 31

Si la Cordillera s'erigeix en punt de referència permanent per a les meves caminades urbanes, la Plaza de Armas n'és el centre indiscutible. Centre de l'originària ciutat colonial, la Plaza de Armas és avui l'autèntic paradigma d'una ciutat assetjada.

Una de les conseqüències més aparatoses del cop d'Estat és la transformació urbana de Santiago. La política urbanística del Govern Allende, destinada a equiparar les possibilitats reals d'accés de tots els ciutadans als equipaments i als serveis públics, ha estat dràsticament revertida per un procés orientat, en aquest com en tants altres àmbits de la política pinochetista, a garantir un control militar gairebé total de la societat. I no et pensis que es tracta d'una consideració feta en la més pura abstracció o que pretengui donar-li un to metafòric. Santiago es troba avui literalment assetjada per una xarxa ben definida d'instal·lacions militars de tota mena, en la qual els criteris que n'han determinat la ubicació en cada cas, obeeixen només a l'objectiu primordial de facilitar el control militar i la repressió.

La dispersió deliberada i planificada de les innombrables depen-

Raúl Zurita és el poeta que ha vingut a omplir —si això fos possible— el buit que va deixar Pablo Neruda.

dències militars per tota l'àrea metropolitana de Santiago serveix, com a infraestructura permanent de l'estratègia del terror que ha vingut caracteritzant, des del primer moment, el règim de Pinochet. Un cas recent, que potser t'ajudi a entendre millor de què parlo: l'helicòpter que va donar suport tàctic a l'"operativo" (els militars xilens en diuen "operativo" d'allò que la major part de Codis Penals defineixen com a segrestaments, tortures i assassinats) que va culminar amb l'aparició dels tres cadàvers degollats a Pudahuel, havia sortit d'una base aèria militar que es troba situada a pocs metres (uns quants centenars) del lloc del segrestament.

A Santiago regna l'estratègia de terror que ha caracteritzat, des del primer moment, el règim de Pinochet.

Santiago, febrer 3

La Plaza de Armas no és només el centre d'una ciutat assetjada, tal i com t'he explicat fa uns dies. També ho és de la solidaritat que sempre ha caracteritzat la vida dels xilens. Juan Manuel Parada —un dels tres degollats— era advocat, militant comunista i treballava a la "Vicaría de la Solidaridad" de l'Arquebisbat de Santiago.

La Vicaría està instal·lada en un edifici contigu a la Catedral, en un dels laterals de la mateixa Plaza de Armas. Creada per l'Església Catòlica ja fa uns quants anys, la Vicaría acaba de rebre —just quan feia uns dies que jo hi era— el "Premio Príncipe de Asturias 1986", en reconeixement a la tasca impressionant que va fent a favor de la promoció de la solidaritat entre tots els xilens davant la catàstrofe i el terror que han vingut associats al pinochetisme.

Santiago, 4

A la Vicaría, hi entren, gairebé cada dia, les víctimes més disperses de la repressió política. La solidaritat es manifesta en el suport jurídic a les seves demandes, en l'esforç polític, en l'assistència social i, fins i tot, sanitària o bé en la investigació pròpia de les múltiples facetes que pot adoptar l'estratègia del terror.

De la Vicaría estant, les proporcions de la repressió adquireixen una dimensió dantesca. Més enllà

de les xifres globals —en qualsevol cas, sempre esfereïdores—, l'aproximació a les particularitats que caracteritzen cada un dels casos suposa una experiència personal especialment forta, difícil d'eludir o bé de reduir al terreny neutre de l'objectivitat professional.

El record d'en Joan Alsina es fa més fort que mai en aquest punt d'encreuament de tota la desolació, del terror, de la ràbia, de la fam, de la impotència i, malgrat tot, de l'esperança que avui impregnen la vida quotidiana dels xilens. El seu record i encara més les seves darreres paraules, escrites tot just uns dies abans de ser assassinat: "És molt difícil de resignar-se —tan fàcil predicar la resignació— a perdre. Perquè perdre vol dir deixar de tenir i començar a ser. I els qui més tenien i seguien tenint eren els qui menys eren. I eren menys. Però tenien el poder i la força".

Santiago, 6

A l'altre costat del Mapocho, al nord, el barri de Bellavista. La primera casa de Neruda, els petits teatres, la pujada al Cerro de San Cristóbal, el Restaurant Venezia, el Café del Cerro. El Venezia ve a ser com una mena de microcosmos del Santiago de sempre. En una taula, un grup de vells militants socialistes; a d'altres, famílies que tornen de l'excursió dominical al Cerro i,

gairebé al costat de la porta, en Raúl Zurita sopant amb un grup d'amics.

Al Café del Cerro estan amb un cicle dedicat a grans cantants. Aquesta nit és la d'en Serrat. Un cantant molt jove interpreta, especialment bé, no només els temes, sinó també l'estil d'en Joan Manuel. El Café ple de gom a gom i tothom corejant cada una de les cançons. Se saben la música, la lletra... s'ho saben tot d'en Serrat. A Santiago, a l'extrem geogràfic més oposat al mediterrani, hauria estat cantant "Caminante no hay camino" si la sorpresa i l'emoció m'ho haguessin permès.

Santiago, 7

El Teatre Ictus ha estrenat, fa pocs dies, "Lo que está en el aire". El que hi ha a l'aire és la por, la repressió, els segrestaments, la tortura, els assassinats, el terrorisme d'Estat. L'argument es basa en un cas d'un segrestat i, posteriorment, torturat i assassinat segons el cicle infernal del terror. L'actor que representa el personatge central, un jubilat que és testimoni del segrestament i que tracta en va d'explicar el que ha vist, es diu Parada i era, en la vida real, el pare de Juan Manuel Parada, un dels tres degollats aquell 30 de març del 1985 prop de l'aeroport de Pudahuel.

Pablo Neruda, després de viure uns anys al barri de Bellavista, a Santiago, se'n va anar a la Isla Negra, d'on ja no es mouria fins a la seva mort. En el testament, la deixava a la seva dona i, en segona instància, al Partit Comunista. Amb la seva dona morta, el règim de Pinochet va impedir que es produís la successió prevista per Neruda, al·legant la il·legalitat del PC. Ara, la casa és patrimoni de l'Estat i es troba gelosament precintada. Des de la mort del poeta no ha deixat de ser, en cap moment, un autèntic lloc de pelegrinatge. Des dels finestrals de la casa dels Bulnes, els amics i veïns entranyables dels Neruda, el primer capvespre en el Pacífic adquireix tons indubtables de melangia. Neruda és mort, Pinochet és viu i el dia que assassinaven en Juan Manuel (el 30 de març del 1985), l'amic entranyable dels meus amics xilens, jo celebrava els primers trenta tres anys de vida...

San José de Costa Rica, febrer 15

San José deu ser, ben probablement, el poble rural més gran del món. La recent urbanització no ha pogut esborrar els trets marcadament rurals que de sempre han identificat els pobles de la Meseta Central. Ni de bon tros encara, no ha pogut deturar el creixement exuberant d'una vegetació regada abundantment durant sis mesos a l'any. I, malgrat tot, San José és la ciutat més gran de Costa Rica (700.000 a San José i 2.500.000 a tot Costa Rica) i la seva capital política i administrativa.

San José, 17

Fer una guia de San José no deu ser gens fàcil. Posem per cas, jo visc —també a efectes postals— a "300 metros al Norte del Ciro's Bar, frente al Centro de Nutrición Infantil, en la Casa Verde, San Pedro Vargas Araya". I no sóc l'excepció: l'Ambaixada d'Espanya està situada "en el Paseo Colón, frente a Pollos Kentucky, 25 metros al Sur". Finalment, l'únic punt de referència consisteix a recordar que les "Avenidas" travessen la ciutat d'Oest a Est i que les "Calles" ho fan de Nord a Sud. Totes són numerades, però no serveix de res. No se t'acudeixi dir-li a un taxista que vas al "cruce

El record de Joan Alsina es fa més fort que mai en aquest punt d'encreuament de la impotència i l'esperança.

JAUME CURBET

Des de la mort de Neruda, la casa del poeta —gelosament tancada— és un autèntic lloc de peregrinació.

de la calle 23 con la avenida 4", perquè et mirarà com si vinguessis de Mart i, el que ja és més greu, t'aplicarà immediatament la tarifa corresponent als "gringos". Li hauràs salvat, això sí, la jornada.

San José, 20

El clima, la llum, la vegetació, el paisatge... aquests són, amb molt, els autèntics protagonistes. Els homes i la cultura apareixen, més que en qualsevol altre cas que hagi pogut conèixer, com a una prolongació o fins com a un complement del marc natural. Un xic abans de les 6 del matí, tot l'any, esclata la llum com si algú hagués connectat l'interruptor general. Tant li fa l'hora en què hagi anat a dormir, que a les 6 s'esvaeixen les dolces tenebres.

Plou, un xic cada dia, durant sis mesos a l'any (he ensopegat l'estació seca novembre-abril) i les temperatures no es mouen mai de la franja pròpia de la primavera mediterrània. Si surts, ni que sigui una mica, de la Meseta, el clima varia substancialment: cap a l'Atlàntic, humitat i calor tropical; cap al Pacífic, calor sec i asfixiant.

La gent no crida mai, ni sembla que tingui gaires urgències de cap mena. Són extraordinàriament cordials, amables, conversadors. Els encanta parlar "paja" que, per a ells, equival a parlar de qualsevol cosa pel simple plaer de fer-ho. I si pot ser, que normalment ho pot, bo i prenent uns "ronisitos" i escoltant o, perquè no, ballant, salsa, merengue o calypso, encara millor.

Playa Hermosa (Guanacaste), 25

És ben bé que no saps mai de quin mal moriràs. Després de tants dies recorrent els paisatges de l'horror xilè, qui m'havia de dir que estaria a punt de fer-me'n la pell precisament a la "Playa Hermosa", en un dia assolellat i enmig d'un paisatge paradisiac. De la manera més "tonta". Al tot-terreny amb què anàvem de la "Playa del Coco" fins a la "Playa Hermosa" se li ha acudit perdre els frens just quan el camí tenia més pendent i les corbes eren més pronunciades. A la dreta la paret de roca, a l'esquerra el precipici i nosaltres a la caixa del vehicle, rebotis d'un costat a l'altre i fent travesses, mentalment, sobre si moriríem esclafats pel propi vehicle, o bé estimbats en el magnífic precipici o si, ben al contrari, sortiríem disparats contra la imponent paret de roca. Bromes a part, mai me les havia vistes tan peludes. Ens n'hem sortit, em fa l'efecte, de miracle. No hi ha més explicació. Les platges han valgut la pena. Solitàries, amples, d'aigua clara i tèbia, voltades de palmeres... El més semblant, fins ara, al mite tropical que acompanya els nostres hiverns, climatològics i/o personals.

San José, març 5

San José, Costa Rica sencera de fet, resulta sorprenent des d'una mirada mediterrània. No m'han servit de molt els prejudicis que duia a l'esquena i, molt menys encara, els tòpics que nodreixen la imatge que

els europeus ens hem anat fent de Centre-Amèrica en general. A tu que, de tota manera, t'agraden les dades més que no pas les impressions —subjectives en diu despectivament—, te'n donaré algunes.

Pensa que l'antic "Reyno de Guatemala" (Guatemala, El Salvador, Honduras, Nicaragua i Costa Rica) gairebé no representa ni el dos per cent de la superfície total de l'Amèrica Llatina, i que és una àrea menor que la de Espanya. Costa Rica no és pas més gran que Dinamarca. L'ingrés per càpita de la regió representa menys d'un 10 per 100 del corresponent als Estats Units. D'ençà de l'any 1950, només l'ingrés per càpita de Costa Rica ha pogut superar lleugerament la del conjunt de l'Amèrica Llatina.

San José, 7

Segueixo amb les dades, ara que he trobat una altra estoneta. L'esperança de vida dels habitants d'aquesta regió se situa entorn dels 63 anys, un any menys que la del conjunt de l'Amèrica Llatina i 13 menys que la de l'Amèrica del Nord. Només Costa Rica se situa molt per damunt de la mitjana regional, amb una esperança de vida de 73 anys, gairebé al mateix nivell que els Estats Units.

L'excel·lència de Costa Rica s'expressa, també, en un parell més de indicadors, ben significatius. La seva Tasa de Mortalitat Infantil és de 21, de manera que se situa al mateix nivell que països com la URSS, EEUU o la RFA i molt per damunt de la mitjana regional: 71,6. Pel que fa a la Tasa d'Alfabetització d'Adults, també se situa (92/92) al mateix nivell que els països més desenvolupats i molt per damunt de la mitjana regional: 73/68.

Tampoc no et pensessis que som davant un miracle. Costa Rica és, després d'Israel, el país que rep major ajut econòmic dels Estats Units en termes absoluts. Ahir, el recentment elegit President, Oscar Arias, va fer unes declaracions en què reconeixia que Costa Rica havia rebut, en els darrers quatre anys, un ajut superior als 617.000.000 de dòlars i que es preveia que aquest any arribaria als 170.000.000 (més de 24.140.000.000 milions de pesetes!). No és estrany doncs, que també sigui el país que, després d'Israel, té un deute extern per càpita més elevat.

San José, 13

La Mercedes Rico —germana de la Carmen Rico Godoy i, de fa pocs mesos, ambaixadora de Espanya a Costa Rica— va tornar del seu darrer viatge a Madrid, una setmana abans que comencés la campanya del referèndum de l'OTAN, literalment al.lucinada. Es veia a venir el pitjor, la qual cosa vol dir que, en el millor dels casos, el resultat no deixaria satisfet a ningú. Ahir —el dia de la votació— les primeres dades que li van arribar a l'Ambaixada donaven un avantatge clar al NO. Eren les primeres hores del matí. A la tarda, els resultats definitius tornen les coses al seu lloc. He seguit la campanya pels procediments informatius més dispars. N'he arribat a saber algunes coses fragmentàries: que hi ha hagut gent que ha canviat d'opinió, que la TV ha estat com en els millors temps, que l'espectacle ha adquirit tons grotescs, que l'Alcalde s'ha pronunciat amb la claredat i la contundència que li és habitual en aquests casos, que han tornat a sortir els manifestos unitaris... I, tot just fa unes hores, en Martí m'ha fet saber que no n'hi ha hagut prou que la Mare, la Laura i ell mateix estessin per la sortida de l'OTAN. Està dessolat. L'únic consol que li queda és que a Girona i a Catalunya ha guanyat el NO.

San José, 28

Excusa'm el silenci. No sé si t'ho voldràs creure, però el programa de treball ha estat intens. Un estudi d'aquestes característiques i dos mesos per fer-lo no són les condicions més apropiades, ja no per a unes vacances, sinó fins i tot per a trobar temps per als amics. El cert és que ara m'arreglegues amb la neura de Nicaragua: és angoixant. No hi ha manera d'estar-se a Costa Rica sense sentir-se, d'una manera o altra, implicat en el destí immediat dels nicas. L'agressió a Nicaragua per part dels nord-americans és un fet indubtable i reconegut per ells mateixos constantment. L'agressió des de la frontera amb Honduras és manifesta. En el cas de Costa Rica, molt més subtil, però el problema és el mateix. El cas és que Costa Rica, un país que tradicionalment havia gaudit dels avantatges d'una proverbial irrellevància geoestratègica, avui comença a adquirir un protagonisme creixent. Recorda

La urbanització de San José —el poble rural més gran del món— no ha pogut deturar el creixement exhuberant d'una vegetació regada durant sis mesos a l'any.

JAUME CURBET

que, a la seva frontera nord, limita amb Nicaragua i que, a la sud, ho fa amb Panamá. Els interessos nord-americans a un i altre país no poden ser, en aquests moments, més determinants.

L'aïllament, la neutralitat, el pacifisme —continua essent un país sense exèrcit— de Costa Rica comencen a ser posats a prova. Les tensions augmenten i les contradiccions amenacen, a vegades, la seva estabilitat social i política. La dependència econòmica, gairebé total, dels Estats Units obre un interrogant difícil d'esbrinar entorn al seu futur immediat. A vegades dubto que l'excepcionalitat feliç de Costa Rica es pugui mantenir indefinidament. Ja ho veurem.

Lima, abril 15

A la tercera va la vençuda. A San José i a Santiago havien probat de robar-me, sempre al carrer, i no se n'havien sortit massa bé (en un cas no havien anat més enllà de les cremalleres mig obertes de la bossa de mà, i en l'altre no s'endugueren més que els botons de la camisa). Ara, tot just arribat a Lima, la meua condició de "víctima" queda un xic més oficialitzada: tot plegat no deu superar les 500 pessetes o sigui, menys que no pas l'ensurt i la sor-

presa. O sigui que, fet i fet, res massa rellevant.

Hi estic pràcticament de passada, a Lima. Em dona temps de fer un vol pel nucli històric de la ciutat i no massa més que una visita al Museu d'Art i a El Callao. Els atemptats, de l'extrema esquerra i de l'extrema dreta, se succeeixen i es confonen arbitràriament. Circular per edificis oficials de qualsevol mena no és, en aquestes circumstàncies, excessivament recomanable. Acabada la feina, me'n vaig —ara sembla ser que sí— cap a Buenos Aires.

Buenos Aires, 21

Buenos Aires és, ara sí, una presència efectiva. Més enllà de l'aeroport d'Ezeiza, s'estén una metròpoli gegantina que va pels 12.000.000 d'habitants. La mateixa nit de l'arribada em conviden a sopar i després al cinema. Arribant de San José, el trasbals climàtic i horari és notable: he canviat un clima sec i una temperatura agradable i constant, per una humitat angoixosa que em té suat gairebé totes les hores del dia. El canvi d'horari tampoc no ha estat petit: a San José em llevava a les 6 i acostumava anar a dormir entre les 7 i les 8 del vespre. A Buenos Aires, m'expliquen que la darrera sessió de cinema comença a 2/4 de 2 de la matinada (!).

Respuesta

Crisis de crecimiento o Crecimiento de la crisis

Número 1 de la revista "Respuesta". Buenos Aires s'estén com una metròpoli gegantina que va cap als dotze milions d'habitants.

La pel·lícula és "El exilio de Gardel", una magnífica co-producció argentino-francesa que presenta la tragèdia de l'exili argentí durant la llarga nit del procés militar, en una clau estètica i narrativa que resulta fàcilment païble des d'una òptica i una sensibilitat cultural estrictament europees. A les 5 de la matinada, després de prendre el darrer cafè, els carrers de Buenos Aires semblen aturats a les 5 de la tarda: els bars són plens, l'ambient no convida a la retirada. He de tornar a mirar el rellotge i convèncer-me que he fet correctament el canvi d'hores.

Buenos Aires, 23

FUCADE —Fundación para el Cambio en la Democracia— és una fundació impulsada pel sector més progressista del Partido Radical ara fa tot just uns mesos. El curs que hi vinc a donar deu ser el tercer que fan i coincideix, en el temps, amb la presència de Norberto Bobbio a Buenos Aires, també convidat per FUCADE, amb la finalitat de fer una sèrie de conferències sobre "Política y Moral". La coincidència em permet ser present en el dinar-col·loqui en què el Senador italià debatia amb els principals dirigents del Partido Radical, del Govern Alfonsín i membres del "Consejo para la consolidación de la Democracia" el futur previsible de la democràcia a l'Argentina i al continent sud-americà. Un futur no massa galdós, almenys a curt termini, si no

es troben solucions, que de moment no s'entreen, al deute extern, a la inflació i a la imprescindible reactivació econòmica.

Buenos Aires, 26

El curs a la FUCADE ha significat la primera ocasió en què s'ha debatut a l'Argentina, en condicions de llibertat, el paper de la policia en una democràcia. Hi participaven policies, universitaris i dirigents polítics. Una experiència fascinant, difícilment repetible. Més enllà, molt més enllà, de l'interès professional, s'ha produït una comunicació i una implicació emotiva especialment fortes. Era possible reflexionar i debatre lliurement sobre la policia, adonar-nos que les coses poden arribar a ser d'una altra manera, que l'alternativa és en nosaltres mateixos. Fa unes hores, just en acabar el curs, dos grups d'alumnes s'han acostat i, per separat, cada un d'ells m'ha regalat un llibre... de poesia! La presència de Pablo Neruda, inevitablement, m'haurà d'acompanyar fins al darrer minut del viatge: "Nosotros somos / de la policía. / Y usted? Quién es? / De dónde viene, a dónde / pretende dirigirse? / Su padre? Su cuñado? / Con quién durmió las siete noches últimas / —Yo dormí con mi amor, yo soy tal vez, / tal vez, tal vez, / soy de la Poesía—".

Han quedat enrera Santiago, San José, Lima, Buenos Aires. Com era de preveure, m'he vist incapaç

de fer-te compartir del tot —amb les postals— el viatge. Deu ser que els països, les ciutats o la gent no són reduïbles ni a l'espai restringit ni a l'estil lleuger d'una postal. No sé si hi estaràs d'acord, però començo a creure que el fet més determinant de viatjar, no ho són els paisatges ni la gent que es pugui arribar a conèixer sinó el viatge en si mateix. Ja has acabat de llegir "El amor en los tiempos del cólera"? Poc més enllà de la pàgina 300, en García Márquez diu de Fermina Daza: "Nadie fue distinto de como ella quiso que fuera, tal como le ocurría con las ciudades, que no le parecían mejores ni peores sino como ella las hizo en su corazón". Tindrem temps, espero, per a comentar-ho amb tranquil·litat. M'has d'explicar un munt de coses, sobretot tinc veritable interès per llegir les barbaritats que s'han dit entorn de l'OTAN. No m'acabo de creure, per exemple, que en Tomi Sobrequés hagi pogut dir que si Txecoslovàquia hagués estat a l'OTAN, en Kundera no hauria de viure a París. Segur que n'has fet un gra massa! Ets capaç de qualsevol cosa per a mantenir-me interessat en les coses d'aquí...

Una abraçada ben forta. Arribaré, ben segur, abans que la postal.

Jaume Curbet i Hereu és expert en Seguretat Ciutadana.